

Anssi painaa ärjyvällä leijonalla kuvioidun lempilippalakin päähänsä ja juoksee ulos. Yksin. Äiti ei juuri käy hänen kanssaan pihalla. Anssi melkein kompastuu vikkeliin jalkoihinsa nähdessään vieraan pojan omassa keinussaan. Joskus muinoin lapsiperheitä vehreydellään ja monilla vapaa-ajan mahdollisuuksillaan houkutellut moderni omakotitaloalue on jo pitkään ammottanut tyhjyyttään, eikä Anssi ole liiemmästi muita lapsia pihalla nähnyt. Se, mitä Anssi on salaa kuullut äidin ja ystävien hiljaisista pöytäkahvikeskusteluista, on antanut ymmärtää, että muita leikkikavereita saa turhaan odottaa. ”Tämä on mun keinu!”, Anssi tokaisee päättäväisesti riittävän lähelle poikaa päästyään. Pörröpäinen poika katsoo häntä kummissaan, mutta hymyilee kuin tuntisi Anssin. Pian poika hyppää keinusta pitkälle eteen. Hieno hyppy! Anssi ei kuitenkaan sano mitään, vaan istahtaa tutulle paikalleen ja ottaa vauhtia. Hän haluaa näyttää vieraalle pojalle, kuinka taitava hän on keinumaan. Poika hymyilee edelleen hänelle tavalla, joka saa Anssin miettimään, onko hän nähnyt pojan jossain ennen, kenties läheisessä jäätelöbaarissa tai harmonikkakerhossa. Jotain tuttua pojassa on, joka saa Anssin katseen viipymään. Terhakkaasti pikkuinen tepastelee tarralennäkkejä väärässä jalassa keinun vieressä olevalle pirteän keltaiselle hiekkalaatikolle. Laatikosta pilkistää kaakaonvärinen kummajainen. Nalleksi osoittautuva otus istuu suuren hiekkakakun edessä, jonka tasaista pintaa koristaa kirsikankivi. Poika tarttuu räikeän vihreään muovilapioon ja leikkaa mehevän viipaleen hiekkakakusta. Huolellisesti hän syöttää yksikorvaista pehmonalleaan ja puhelee ystävälleen tottuneesti. Näkeekö Anssi oikein, vai aivan kuin nalle nyökkäisi pojalle. Anssi potkii lisää vauhtia, ja keinu kirmaa ylös ja alas. Anssi sulkee silmänsä ja nauttii vilpoisesta tuulesta, joka kutittaa mukavasti hänen kasvoillaan. Hän havahtuu lippalakin lennähtäessä päästään. Hip-hop-hep! Anssi on ilmassa lippalakin perässä, joka maalailee pulleita pyöriteitä leppoisan tuulen puskiessa sitä lempeästi eteenpäin. Juuri kun hän on tarttumassa lakin liereen, se lennähtää veikeästi uudelleen ilmaan. Poika nauraa hersyvästi Anssin yritystä napata lippalakkiaan. Anssi näyttää pojalle kieltään, kunnes samassa lakki laskeutuu takaisin hänen päänsä päälle. Tarttuen lakkiin Anssi katsoo uteliaasti sen sisään. Samassa voimakas valo täyttää lakin ääriään myöten. Anssi säikähtää ja tiputtaa lakin käsistään. Poika nousee hiekkalaatikolta ja hakee maassa hohtavan lippalakin. Poika nostaa sen ylös hitaasti molemmilla käsillään. Wih-sjuuh-piuf! Äkkiä valo työntyy ulos ja ylöspäin ympäröiden kirkkaudelleen heidät molemmat. Anssi ei näe eikä kuule hetkeen yhtään mitään, mutta hän tuntee kumitossujensa irtoavan maasta. Kuin suuressa valoisassa ilmapotkussa hän kimpoaa kuplan pehmeältä seinältä toiselle. Anssi ottaa pari ilmapotkua eteenpäin. Hän tuijottaa lakkiaan ja poikaa, ja taas lakkiaan. Piks-poks-päks! Anssi tärähtää pehmeästi pyllylleen nurmikentälle. Tokkuraisesti maassa istuessaan Anssi kohdistaa katseensa poikaan ja tämän kädessä olevaan lakkiin. Rauhallisesti poika noukkii lakin kätkeistä korkkiruuvien muotoisia vaahtokarkkeja, jotka Anssi tunnistaa suosikeikseen. Poika laittaa suuhunsa kerralla kolme vadelma-vaniljanmakuista ja ojentaa sitten lakin Anssille. Hämillään Anssi tarttuu siihen ja katsoo vaahtokarkkivadiksi muuttunutta lakkiaan. Yhdessä he istuutuvat hiekkalaatikolle mussuttamaan pehmoisia herkkuja, myös nappisilmillään kaukaisuuteen tähyävä pehmonalle saa niistä pari hiekkaisille huulilleen. ”Otto!”, poika vastaa napakasti, kun Anssi kysyy nallen nimeä. Siitä päivästä lähtien Anssi odotti kärsimättömänä tarhasta pääsyään ja leikkikaverinsa jälleennäkemistä. Jos hän joinakin päivinä unohti lippalakin kotiinsa, poika osoitti heti pienellä sormellaan Anssin päätä. Vaahtokarkkeja ei syöty niinä päivinä, kun lakki unohtui kotiin. Se ei kuitenkaan harmittanut Anssia, sillä enemmän hän odotti sitä, mitä poika oli juuri sillä kertaa keksinyt. Eräänä puolipilvisenä iltapäivänä Anssi juoksee tuttuun tapaansa pihalle, mutta poika ei olekaan siellä odottamassa, kuten tavallisesti. Anssi katsoo ympärilleen tutussa

pihamaisemassa. Pihaa ympäröivät kitukasvuiset koiranputket, joiden yläpuolella rauduskoivut riiputtavat pitkiä teräväreunaisia käsiään. Itku takeltelee Anssin kurkussa, kun hän potkii sammaloituneita kivenmurikoita ympäri ja katsoo jo auringon paahteessa väljähtyneiden ruusunmarjapensaiden alta. Poikaa ei näy missään. Anssi ryntää jopa pihan takana kasvavaan sekametsään, jossa poika ja hän olivat silloin tällöin leikkineet kuurupiiloa. Anssi odottaa monta tuntia keinussa kiikkuen tietäen myöhästävänsä illalliselta. Äiti ei pitänyt siitä, että hän oli myöhään ulkona. Äiti ei halunnut, että hänelle tapahtuisi mitään pahaa. Paha! Sen sanoessaan äidin ääni murtui aina, eikä Anssi tiennyt mitä äiti pelkäsi. Pihaan keinun luo äiti ei koskaan tullut. Kaunis, kirottu piha! Puolittain juomalasin läpi äiti katsoo sitä ja sen keskellä tuulessa nauravaa keinua. Eteen ja taakse, eteen ja taakse, keinu kohoaa korkealle sitruunaperhosten tanssiin. Tuuli pyörittää nauravaa keinua ympäri kuin pieni tornado yllyttäen päivänkakkaroiden kasvot kohti valoa. Äiti muistaa tuon päivän kuin eilisen. Vihlaisu käy läpi vartalon joka sopukan. Valoon ilmestyy pienet sormet, jotka hellivät valkoisia terälehtiä. Pörröisen pellavaiset kutrit ja pikkuiset kuopat poskissa nauravat kilpaa keinun kanssa. Tuo muisto iskee tajuntaan äkkiarvaamatta, se kohisee verta suonissa ja päässä, koko inhimillisen ymmärryksen tuolla puolen. Ei hän tapahtunutta vielääkään ymmärrä. Sydän vaan ei lakkaa itkemästä. Ei se koskaan lakkaa. Kipeä muistikuva piirtyy tahtomattaan äidin silmien eteen. Kuin lentävä paholainen ilmestyy kaaressa naapurin pojalta riehakkaan pelin saatossa kadonnut jalkapallo pojan keinun luo. Iloisesti pallo pomppii keinusta pois päin, kun pieni jalka pukkasee sitä eteenpäin. Poika hyppää keinusta ja lähtee kukkulan rinteeseen löytäneen pallon perään. Pallo osuu kuhmuraisella matkallaan kivenmurikkaan, josta se saa voimaa ponnahtaa ylös tien päälle. Pallo jatkaa lentoaan ylös, kun poika osuu jarrut kirskuen tieltään vasemmalle ja oikealle räävittömän suurella vauhdilla puikkelehtivan urheiluauton konepeltiin. Äidin juomalasi sählää tuhansiksi tulikipinöiksi keittiön kylmälle marmorilattialle. Yhden silmäniskun ajan piha näyttää kuin mustaa mahlaa sisuksistaan syöksevältä hirviön kidalta. Keittiön hauraassa hiljaisuudessa kuuluu vain pienen pojan heleä nauru. Parilla siiven iskulla leppäkerttu pyrkii paikoilleen pysähtyneen keinun ohi. Tovin Anssi leikkii yksin koivunoksien kehystämässä majassa, jonka hän ja poika vasta eilen rakensivat pihan perälle. Turhaan hän yrittää taputtaa hiekkakakkuja, jotka murenevat heti vaaleansinisen muovikämpärin suojasta päästyään. Anssi ottaa lippalakin pois päästään ja heiluttelee sitä kädessään. Pihalla on hiljaista, pelottavan hiljaista. Kummallinen tunne valtaa Anssin. Pihan vesilätäkössä hän katsoo tummaksi muuttunutta kuvajaistaan. Pettyneenä kotiin päin raahustaessaan Anssi huomaa ruohikkoon tipahtaneen yksinäisen vaahtokarkin. Nostaessaan pehmeän muiston kämmenelleen Anssi tuntee kevyen kosketuksen lippalakin kulmassaan. Äiti laskee tyhjän juomalasin kädestään. Hetken ajan hän pirskoittaa kylmää vettä hanasta kasvoilleen ja katsoo, kuinka soikion muotoiset helmet katoavat hopeiseen hautaansa. Ilta-aurinko luo säteensä äidin kasvoille hänen aukaistessaan jo hieman liitoksistaan natisen keittiön ikkunan. Hän sulkee silmänsä toivoen hartaasti unikuvaa – sitä ainoaa, jota hän ei koskaan halua unohtaa. Unikuvassa poika vilkuttaa äidille. Kirkas valo häikäisee äidin silmiä, mutta hän tunnistaa tuttujen päihinäruskeiden silmien kaiken sulattavan katseen. Tarralennokarit tömpsähtelevät varmoin askelin eteenpäin kultaisella kentällä. Lapsi näyttää onnelliselta retuuttaessaan yksikorvaista pehmo-Ottoaan oikeanpuoleisessa kädessään. Valo säteilee sateenkaaren väreissä hänen sottaisilla lappuhaalareillaan. Päivänkakkara pilkottaa haalareiden etutaskusta. Vasemman polven kohdalla on äidin muinoin ompelema, epämääräisen suorakulman muotoinen paikka. ”Äiti, mitä sinä katsot?”, Anssi kysyy. Äiti havahtuu unikuvastaan tähän hetkeen. Ilta-aurinko siintää jo pitkällä horisontin yllä. Hän kääntää päänsä keittiön ovensuuhun tulleen poikansa puoleen. Poika on kääntänyt hänen

syntymäpäivälahjaksi ostamansa leijonalippalakin väärinpäin. Lakki näyttää kummallisen puhtaalta, siitähän on jo viikkoja, kun hän pesi pojan lakin, senkin väkisin. Niin paljon poika tuota lakkiaan rakastaa, äiti miettii ja hymynkare tavoittelee hänen suupieliään. Pojan katse koskee häntä. Anssi huomaa äidin pyyhkivän vimmoissaan poskille haluavia kyyneleitä. ”Pientä poikaa katson, äiti saa sanotuksi. ”Tulehan, niin kerron sinulle jotakin”, äiti jatkaa ja suoristaa samalla pitsireunaista essuaan. Ruoka on jo aikaa sitten jäähtynyt, mutta molempien ajatukset ovat toisaalla. Anssi näkee äidin silmissä sinisen kaihon – katseen, jonka hän muistaa etäisesti nähneensä aina silloin tällöin, joskus hyasinttien ja kastelukannun välissä, joskus taas kirjan ja nojatuolin oudossa tilassa. Äiti on silloin poissa, jossain toisaalla. Anssi tietää, että se jokin toinen paikka on hyvin surullinen. Anssi nousee äidin perässä yläkerran portaita makuuhuoneeseen. Äiti avaa matalan vaatehyllyn päällä lepäävän kohokirjaillun lipaston avaimella, jonka Anssi tietää olevan piilossa äidin sydämenmuotoisessa hopearasiassa. Äiti nostaa lipaston sisältä silkkisen käärepaperin ja istuu vuoteelle. Hän taputtaa rohkeasti paikkaa vieressään ja Anssi kapuaa vuoteelle painautuen äidin lähelle, ihan äidin kylkeen kiinni. Anssi on hiirenhiljaa, kun äiti avaa vaaleanvioletin silkkikäärön hellin ottein. Kun Anssi katsoo jo aavistuksen reunoistaan rispaantunutta valokuvaa hän samassa tajuaa, miksi poika oli niin tutunoloinen.